



А Г Р А

Издава Професионална гимназия по земеделие БРОЙ 1

гр. Търговище

ОКТОМВРИ 2014 г.

С две китари и надежда към Дунава

Земеделието е миналото и настоящето на народа ни.

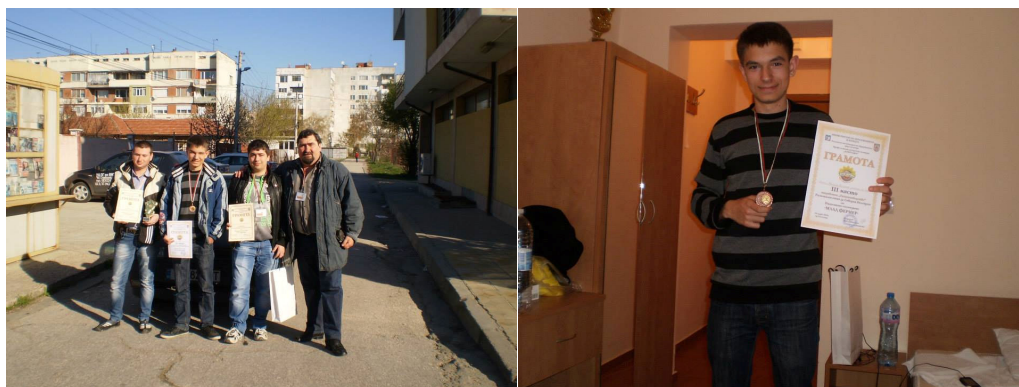
Бъдещите аграрни специалисти от ПГ по земеделие, гр. Търговище, са уверени в своите знания и умения. Младият ни отбор не се уплаши от прогнозата за дъждове и ветрове и потегли за град Силистра, за да участва в регионалния етап на **състезанието „Млад фермер“** за Северна България. То се проведе на територията на едно от най-старите земеделски училища, първоприемник на гимназията, открита преди войните с указ на княз Фердинанд от 1909 година. Нашият отбор беше най-младият- състоеше се от единадесетокласници, обучавани по професиите ТЕХНИК В ЛОЗАРОВИНАРСТВОТО и МОНТЬОР НА СЕЛСКОСТОПАНСКА ТЕХНИКА. Отпътувахме за равното Добруджанско поле в ранния следобед. През целия път любознателните ученици не спираха да се възхищават на селата от крайдунавската област и да питат защо са толкова големи и чисти. Приятно ми беше да отговарям: „Защото е най-богатата земя, грамотни и трудолюбиви фермерите, а основа на икономиката е земеделското производство“.



Пристигнахме пред красив малък хотел с кръгли кули и сводове и с именабританска група от моето време- гордост на малкия семеен бизнес. Двете акустични китари на нашите момчета привлякоха вниманието на рецепцията, но ние шеговито ги успокоихме, че не сме за сватбата. Антон, Георги и Аксел посвириха и попяха в уютната хотелска стая. Изобщо- впечатляващо настроение!



Изтеглихме късметлийския номер 9 и с удоволствие представих тези млади хора на колегите и учениците от 22 други гимназии. В направление РАСТЕНИЕВЪДСТВО ни представи Антон Василев, в направление ЖИВОТНОВЪДСТВО - Георги Георгиев, в направление МЕХАНИЗАЦИЯ НА СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО - Аксел Арифов. Тържествен момент, в който се усети вълнението на отбора! Разясниха ни регламента и промените, наложени от комисиите, а ние преговорихме накратко основни моменти от подготовката си преди лягане. Състезанието премина с много емоции, дискусии, приповдигнато настроение и приятелско съперничество между отборите. Антон Василев заслужи със знанията и уменията си трето място в индивидуалното класиране. Представихме се много добре и в другите направления. Отборният дух и увереността във възможностите сближи още повече момчетата.



Научни работници от Тракийския университет в Стара Загора и от Аграрния университет в Пловдив – главни спонсори на проявата, разясниха възможностите за реализация на участниците. Протоколите от класацията бяха изпратени във ВУЗ-овете за преференциален прием на състезателите.

Няколкото свободни часа посветихме на „хубавия син Дунав“, който приличаше на море с белите си зайчета, а вятърът от север ни напомняше, че сме на границата.

Завърнахме се с увереност и надежда за бъдещето на земеделските професии, на нашата гимназия и на България.

Инж. агроном Красимир Димитров

За младите земеделски производители

България разполага с поземлен ресурс за интензивно използване на обработваемата ни земя. Влагането на капитал е гаранция за печеливш бизнес.

Земеделието осигурява продоволствието на населението. Държавата отделя внимание на развитието на земеделските производства, на реализирането на земеделската продукция, на цените на земеделските стоки, на формирането на възможности за навлизането на млади специалисти в отрасъла.

ПГ по земеделие, гр. Търговище, дава възможност за обучение и квалификация на младите хора за работа в земеделието. Пред тях се откриват пътища за развитие в растениевъдни и животновъдни производствени сектори. Един от тези пътища води към регистрацията като земеделски производители. Кандидатите трябва да са завършили средно или висше образование със земеделска насоченост. За регистрацията попълват анкетни формуляри в ОД „Земеделие“.



Регистрираните земеделски производители се осигуряват за всички социални рискове.

Могат да продават продукцията си на пазарите в цялата страна без касови апарати.

Могат да кандидатстват за финансово подпомагане от Държавен фонд „Земеделие“ и от други източници.

Младите земеделски производители могат да получат финансиране за стопанската си дейност по мярка 122 за:

- увеличаване на икономическия размер на земеделското стопанство;
- създаване, презасаждане и възстановяване на трайни насаждения;
- подобряване на сградния фонд чрез строителство и ремонт;
- подобряване на механизацията на стопанството чрез закупуване на селскостопанска техника, машини, съоръжения и оборудване;
- увеличаване на броя на животните в стопанството;
- придобиване на професионална квалификация в областта на земеделието.

Само така може да се осигури необходимия жизнен стандарт. И да се оцелее в трудните за страната ни дни.

**Радостина Димитрова - икономист,
учител в ПГ по земеделие**

СТРАНИЦА НА ДИРЕКТОРА



По „Хамлет“

Хамлет е студент, получава тъжна вест,
която го подтиква да държи важен тест.
Внезапно умира в Дания неговият баща,
призрак разкрива истината през нощта.

Той е ужасен от това, което тогава чува,
душата му от ужасната неправда бушува.
Кралят не е ухапан от змия, той разбира
и решава да отмъсти без да коментира.

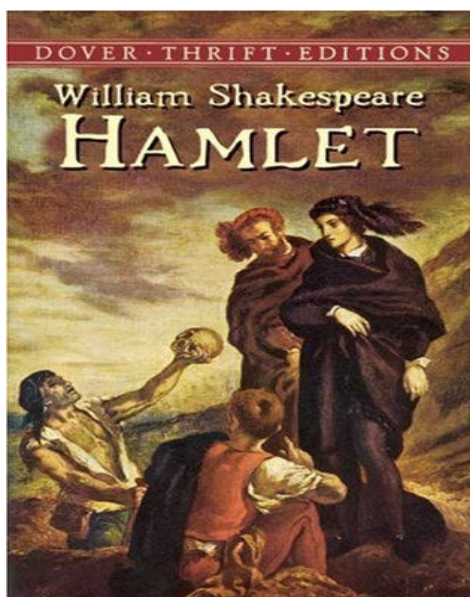
Майка му е без човешко благородство,
за убиеца е женена, с него има родство.

Неговите другари са станали шпиони,
защото само така се трупат милиони.

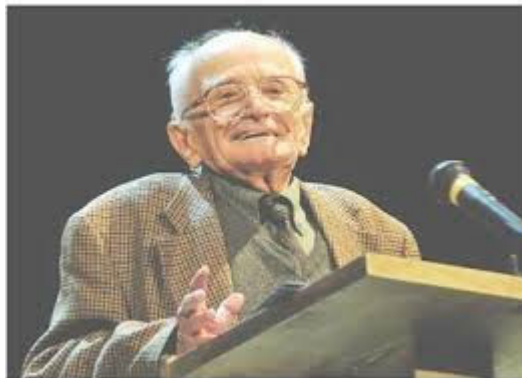
В Двора няма вече другарско доверие
и не очаква решение само от суеверие.
Хамлет знае: злините не ще свършат,
ако добрите пред злите се прекършат.

Осъществява свое гениално намерение,
представя убийството с представление.
Развързката става неимоверно логична,
а ние скърбим за кончината му лична.

Живко Жеков



ВАЛЕРИ ПЕТРОВ



1920 – 2014

ПОКЛОН, ПОЕТЕ

*Мъдрец и сладкодумец разказвач,
в едно благ старец и непораснало момче.
Поет възшебник, драматург, изящен преводач,
живял без злоба и без завист
търсач на златното ключе.
Цв. Иванова*

**В края на лятото България загуби
невероятния Валери Петров. Вместо
коментар публикуваме три негови
стихотворения, с които си вземаме
сбогом с поета.**

Сбогуване с морето

Боже мой, боже мой! Сбогом, мое море!
Дни, години - какво ни остава?
Както твоята пяна във шепата мре,
чезнат зависти, страсти и слава.

И защо ни са те? Своя земен живот
ний тъй бързо хабим в суетене.
Дъх на сол, водорасли, черупки и йод,
влей от своето спокойствие в мене!

Стига този ламтеж! Не съм вече момче
и в часовника вечен на Хронос
твоят пясък, море, все по-бързо тече
от добрия във лошия конус.

А пред тебе какво е животът ни? Миг.
Тъкмо почнал, и ей го, изтече.
И не сбогом е туй, а панически вик
и какво, че познат е той вече,

че безброй преди мен в своя път един ден
са изплаквали винаги тая
своя жажда и скръб през простора зелен,
виолетов и син до безкрая!

Хвърчащите хора

Те не идват от Космоса, те родени са тук,
но сърцата им просто са по-кристални от звук,
и виж – ето ги, литват над балкона с пране,
над калта, над сгурията в двора,
и добре, че се срещат единици поне
от рода на хвърчащите хора.

А ний бутаме някакси, и жени ни влекат,
а ний пием коняка си в битов някакъв кът
и говорим за глупости, важно вирейки нос
или с израз на мъдра умора,
и изобщо, стараем се да не става въпрос
за рода на хвърчащите хора.

И е вярно, че те не са от реалния свят.
Не се срещат на тениса, нямат собствен фиат,
но защо ли тогава нещо тук ни боли
щом ги видим да литват в простора –
да не би да ни спомнят, че и ний сме били
от рода на хвърчащите хора?

Ключето

Снощи късно пред къщи си гарирах колата
и ключето от нея изтървах в тъмнината.

Тази сутрин излязох да го диря към седем,
тротоара пред къщи със учудване гледам -

със зъбати листенца цял постлан край москвича
и на жълто ключенце от тях всяко прилича!

И е доста студено, дим струи от комини,
но сред клоните редки небесата са сини,

и без сам да усетя, вече влязъл съм в парка
и колата далече сред мъглица се мярка,

и е жълто и тихо, с оня мирис на есен,
такъв влажен и гнил, и приятен, и пресен!

И живота си чувствам как е минал през мене
в едно бързо шуртене, в едно пъстро въртене.

Ах, до люлката детска така близо до гроба -
откъде тази завист и защо тази злоба?

Трябва друго! - И ето, на полянка открита
бледо слънце ме среща и с усмивка ме пита:

- Какво още там дириш, остаряло момченце?
- Нещо дребно - му казвам. - Едно златно ключенце.

Най-доброто есе за Търговище



17-годишната Доряна Бончева Добрева, ученичка в XI клас на Професионалната гимназия по земеделие, спечели **първото място** с творбата „Моето „Борово око“ в литературния конкурс „Моето Търговище“, организиран от Регионалната библиотека „Петър Стъпов“ през месец юли 2014 г. Журито единодушно оцени достойнствата на нейния текст – стил, зрялост и оригинално мислене. Доряна е от село Буховци. За конкурса научава от публикация в местен вестник. Казва, че обича четенето, защото така се пренася в друг свят.

МОЕТО "БОРОВО" ОКО

Есе

Исках да бъда птица.

Исках да бъда птица, за да не виждам сянката си...

Онази Сянка, която е винаги пред мен, дори когато Слънцето заслепява очите ми.

Исках да летя като птиците, защото птиците - кръжащи в небесата - нямат сенки.

Но макар че нощите ми бяха изпълнени със светлина и свобода, аз се будех от необяснима тревога, а дните ми бяха преизпълнени с несигурност, с тъга и самота.

И нищо и никой не можеше да ми помогне, за да преодолее постоянното безпокойство - нито училището, нито забавленията, нито разходките около моето любимо „Борово око“...

Това продължи дълго, много дълго време...

Докато една вечер видях отраженията на птиците в синьо-зелените езерни води. Макар че птиците в небето да нямат сенки, те имат отражения, които са видими само тук – в езерото, до което бях аз.

Слънцето вече залязваше и въпреки настъпващата отвсякъде тъмнина, тези отражения се виждаха все по-обемни и ставаха все по-ясни, докато изведнъж се изгубваха сред клоните на дърветата.

И тогава - РАЗБРАХ!...

Разбрах, че птиците, на които завиждах, винаги се връщат на земята - при своите гнезда; връщат се към всичко онова, от което аз исках да избягам...

Разбрах, че причината за моята несигурност и самота не е в неосъществимите мечти или в спомените от детството, които исках да забравя, дори не е и в бедността...

Разбрах, че тази причина е единствено в мен – в начина, по който виждам света и себе си...

„Нашите мечти са предчувствие за нашите възможности.“ Тази мисъл на писателя Любен Дилов – баща изплува в паметта ми, когато през онази забележителна вечер съзерцавах езерото, а неговото око съзерцаваше мен... После дълго, докато съвсем се стъмни, изучавах собственото си отражение в спокойните му води и виждах, как се развива образът ми. Образът на момичето, който всички познаваха и с който самата аз бях свикнала, бавно се нахъсваше сред все още проблясващата графитена шир, докато накрая съвсем изчезна...

Моят стар образ... изчезна...

От тази незабравима петъчна вечер поех по дългия, непредсказуем и неутъпкан от други, трънлив път към опознаването – опознаване на живота, на света и на самата себе си, за да открия своите възможности и своето място сред хората...

...А когато прочетох обявата за този конкурс – конкурс за есе за нашето Търговище, реших да пиша за езерото до ресторант „Борово око” – онова малко изкуствено езерце, които всички в този град са виждали, но единствено аз познавам. Всички, които са го зърнали, са заплениени от магичната му красота, но само аз бях посветена в неразгаданата му мъдрост.

Защото аз прогледнах в него и неговото око прогледна в мен...

Не вярвам във вълшебства или в чудеса. Дори не вярвам на онези, които ми казват, че ми е направена магия, като отмъщение за стореното от други хора някому, някога, някъде... Но споменът от онази петъчна вечер бе обсебил моите мисли и трябваше да разбера, какво се случи тогава и защо.

И реших да науча повече за това езеро, като проуча неговата история. Живеея в по-далечно село и не разполагах с достатъчно време да обиколя местата, откъдето да събера интересувашата ме информация, пък и не знаех, къде да я търся. Затова помолих своя приятелка-студентка, тя пък на свой ред убедила свой познат да помогне и след време ми предоставиха две статии от вестник „Знаме” - „Как се „роди” търговищкото езеро „Борово око” от 25.08.1998 год. и „Борово око – най-красивото кътче за разходка и отдих” от 12.11.2010 год.

Всичко започнало от 1932 год., когато боровата гора на южно от града (местността „Боровец”) била обявена за градски парк. На 5 април 1935 год. общинските власти решили да закрият двете тухларници на запад от парка, където почти столетие се правели керемиди и тухли от пръстта на „Белия баир”. През първата половина на 40-те години на XX век този изкоп се използвал за стрелбище от местния гарнизон, а през втората половина чрез канал го свързват с река Врана и го превръщат в рибарник. През 1956-та се изготвя идеен проект до брега на рибарника да се построи ресторант-казино с името „Борово око”, а по-нататък - игрище за спортуване, фонтани и детски площадки. Проектът се осъществява чрез доброволния труд на търговищенци. В края на 60-те години „се пристъпва към скулптурно пластично оформление на градските паркове, в т.ч. и на „Борово око” – Жечка Стоянова, в-к „Знаме”, бр. 106 от 12.11.2010 год. Художествената галерия „Никола Маринов” е открита през 1980 год.

За някоя историята на това езеро може би е обикновена и в нея да няма нищо забележително. Но за мен това е

разказ за връзката на човека с природата; връзка, която облагородява хората чрез въображението, труда и красотата...

... Животът непрекъснато ни подлага на изпитания и предизвикателства, задава ни въпроси, отговорите на които не винаги са лесни. Понякога ни се струва, че за някои въпроси не съществуват отговори, но грешим. Ако успеем да не се загубим в мъглата на самосъжалението или да се заблудим по лесните, но наникъде водещи пътища, ще почувстваме, че решенията на нашите проблеми, тайните на човешкия живот са скрити на най-необичайни места...

Тайната на моето юношество открих във водите на това мъничко езеро сред боровите!

Неговото око, виращо се в наднебесната безкрайност прозря раните в душата ми, неговото спокойствие ги излекува, а мъдростта му ме спаси...

Това есе е незавършен разказ за Търговище, за мен самата и за моето „Борово око“.

Езерото на Доряна.

Доряна Бончева- XI „б“ клас

Легенди и предания от родния край

Лековитият извор

Край село Вардун има лековит извор. Някога го наричали Кушбунар, т. е. солен извор. Той приличал на локва и от него пиел вода само добитъкът. Пастирите забелязали, че щом пиели от тази вода, болните животни оздравявали. И хората започнали да пият от извора и го нарекли „Лековитият извор“. Един овчар Ради построил от извора чешма. От близо и далеч идвали болни хора да си налееят от живата вода. Наблизо до този извор имало и друг. Който си измиеел очите от неговата вода, започвал да вижда по-ясно.

Стелиян Янков – XII „б“ клас

Неблагодарните близнаци

Преди много, много години Търговище било дъно на море, а в средата му имало остров с пристанище. На острова живеели две бедни сирачета - момче и момиче. Те били близнаци. Нямало къде да спят, защото къщите били много скъпи. Една вечер те отишли на брега и започнали да се молят с глас на Бога на морето да ги дари с къща. На другата сутрин, щом се събудили, видели, че са в нова къща и това ги направило много щастливи, но Богът на морето се превърнал в беден старец, който обикалял къщите, за да търси подслон. Стигнал и до новата къща на близнаците. Почукал на вратата, но те не му отворили и грубо го прогонили. Той се ядосал, затова вдигнал силна вихрушка, която отвесла момичето в Момино, а момчето в днешното село Манастирци. Те заживели там и поставили началото на тези села. Богът на морето ги разделил завинаги заради тяхната неблагодарност и жестокост.

Николай Пенчев – IX „б“ клас

=====

Главен редактор: Цветанка Иванова

Редакционна колегия: Георги Георгиев, Антон Василев, Николай Пенчев, Марина Костадинова, Моника Марчева, Мариана Марчева, Лора Георгиева, Цветомира Стилиянова